

Sängu*, Pärna Priit!

SÜNNIPÄEV Priit Pärn saab 26. augustil 60-aastaseks

Kõigse pialt saadan sulle tervikseid Tartu linnast ja õnnitlen s-päeva puhul. Minu elul pole kedagi äda, kuigi ilm on ukas ja sajab meile vihma vastu piad ja muid kehaosi.

Kui EPL tegi mulle meeldiva ettepaneku kirjutada Priit Pärnast “õnnitluseks midagi isiklikku ja sooja”, otsisin üles P. P. saadetud postkaardid ning Pälsoni intris (nüüdses Pepleri ühikas) publitseeritud unikaalse (nimeta ja äärmiselt aperiodiliselt ilmunud) laualehe.

Suurmeeste ümmarguste tähtpäevade puhul on kombeks rääkida teemal “Mina ja juubilar”, inspiratsiooni puudumisel aga tsiteerida päevakangelast. Loo esimesed kaks lauset on pärit ühelt P. P. läkitatud kaardilt. Ainult saadetud mitte Tartust, vaid Rakverest.

Et Priit Pärna tööd-tegemised on aastakümneid Eesti rahva silme ees olnud, tahaksin tutvustada juubilari haridus- ja loometee esimesi samme, hobisid ning harjumusi – seda kõike eelnimetatud laualehe alusel.

Nagu kõigil tõeliselt andekail isiksustel, avaldus P. P. talent paljudel aladel, alates kokakunstist (lemmiktoit “very cack”!) ja lõpetades kujutava kunstiga. Viimasel alal harrastas ta esialgu kollaažitehnikat (“Ain, kas sul pole suure dekolteega naiste piltidega ajakirju?”). Kokanduses oskas ta heast lugu pidada: vähemalt neljal korral kirjutati, kuidas P. P. nõudis tungivald lisapalu.

Oma karikatuurides ja filmides, taotles P. P. detailitäpsust. Tollal jooksis kinos menukas tšehhide “Limonaadi Joe”. Käisime kolm korda vaatamas, et kontrollida, kas Joe tabas revolvrast kärbest või ei ja kuhu ta teda tabas.

Enne ise filme tegema hakkamist proovis P. P. kätt kriitika vallas. Nentis ju Shaw’gi: kes oskab, see teeb, kes ei oska, õpetab. Avaldame siinkohal P. P. esimese filmiarvustuse (ikka samast lehest):

“On üks noormees. Ta ei paista silma mitte millegi poolest, kuid teda peetaxe halvaks, mittesobivax meie kaasaegsesse nõukogude ühiskonda. Siis kohtab noormees neidu. Nende vahel ei juhtu mitte midagi erilist. Ja ongi kõik.

Kuid ometi me tunneme, et midagi muutus, et midagi muutus paremaks. Paremaks muutus nii noormees kui ka meie, kes me seda filmi vaatasime. Selline oli filmi loojate mõte, see oli ka filmi enda mõte. Filmis on palju sümbolset paatost ja ta käsileb igati aktuaalseid noorsooprobleeme.”

Priidul oli (võib-olla on nüüdki?) suurepärase ümberkehastumisvõime. Kui me Rajaca-ansambliga rongis Siberist Moskva poole loksusime, hakkasid meid tülitama vangist vabanenud pätid. P. P. oma näitlejakunsti ja Tapalt omandatud vene keelega suutis nood kaagid panna meid vaat et kolleegideks pidama.

Mis veel P. P-st intripäevilt meenub? Eks ikka hoolitsus kaaslaste eest. Tulin kord suvel Tartusse ja leidsin laualt Priidu kirja: “Tingimata võta kapist kanamunad ja sink ja söö ära, muidu lähvad halvaks!!” Nii kui olin söömise lõpetanud, kargas kööki õppejõud Heino Mardiste ja kirus: “Keegi kurat on mu söögikraami

pihta pannud!”

Tema oli nimelt P. P-ga ühe kapi peal. Oleksin pidanud isegi taipama, et midagi on loos veidrat – nii hea isuga sellist ei jäänud ju kunagi midagi järele.

Lõpetuseks. Et rõhutada enda osatähtsust (“Mina ja juubilar”), mainiksin tagasihoidlikult, et ühes asjas olen küll Pärna Priiduga samal tasemel – nimelt laulmises. Olime mõlemad ansambli The Sitt Singers (Istuvad Lauljad inglise keeles) solistid.

Päris lõpetuseks veel soov, millega Sa alati oma kaarte lõpetasid – ole siis terve ja ära külmeta!

Soovib Ain Kallis 324. toast

* Pälsoni intri tervitushüüe.